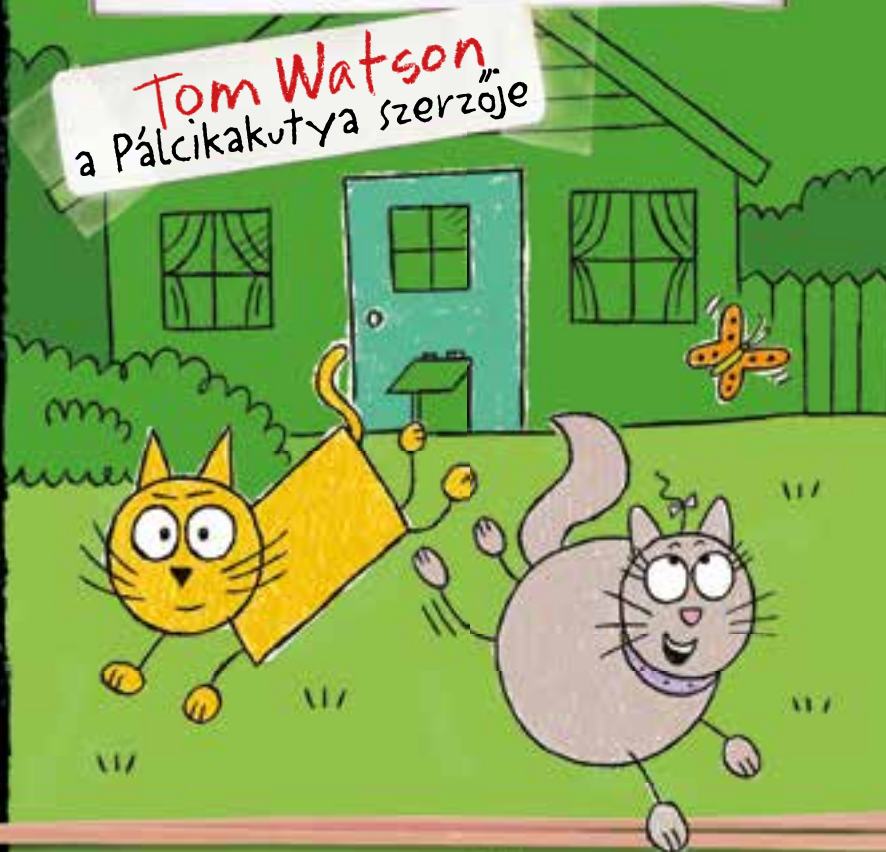

PÁLCIKA- CICA

ÉS A MENTŐAKCIÓN

Tom Watson[™]
a Pálcikakutya szerzője

MILLINEK SZÜKSÉGE VAN PÁLCIKACICA SEGÍTSÉGÉRE.

Amikor Milli elcsatangol, Pálcikacicának kell őt megtalálnia és visszahoznia. A mentőakció során meg kell állítania egy szökevény pillangót, meg kell tanulnia a rúdugrást, és szembe kell néznie egy morgó szörnyeteggel a fák között. Juj!

És persze Edit. Még ő is ott van. Ó, Edit!

Nagyon nehéz dolga van Pálcikacicának, de a legszorultabb helyzetben megjelenik őt ismerős kutya, és segítenek véghez vinni a mentőakciót.

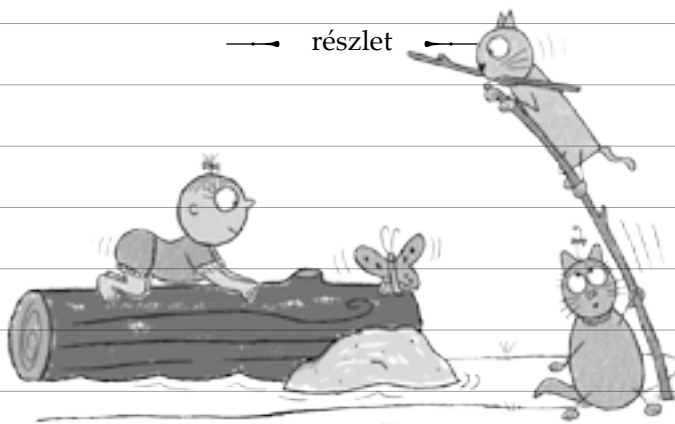
„Jaj, attól féltem, Pálcikacica meg fogja karmolni Csíkos, amikor Csíkos odarohant hozzá, hogy megölelje!” Réka

„Hogy tudta Edit ócéánnak nézni azt a pocsolját?
Nagyon vicces.” Anita

Tom Watson

PÁLCIKA- CICA ÉS A MENTŐAKCIÓN

← részlet →

1/A Fejezet

Mary

Ugye, tudjátok, kicsoda Mary, igaz?

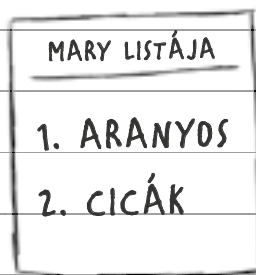
Együtt járunk angolórára.

Íme, két dolog, amit tudnotok kell róla.

1. Iszonyúan odavan a cicákért.

2. Iszonyúan aranyos.

És íme, egyvalami, amit
rólam kell tudnotok.

I. Mary tetszik nekem.

Négy Pálcikacica történetet írtam neki, hogy felhívjam magamra a figyelmét. Sikerült. Szóba állt velem, együtt jártunk órára, meg ilyesmi. És ezt figyeljétek: megkért, hogy menjek vele a Szerelmek Táncestjére – ahol teljesen elkápráztattam a csodálatos tánclépéseimmel.

Most pedig majdnem itt a tanév vége, és Mary nyári táborba készül. És azt akarja,

hogy írjak egy új Pálcikacica történetet,
hogy magával vihesse.

Azt mondtam, persze, hogy írok.

Mi más tethettem volna?

Olyan iszonyúan aranyos.

(Tom: el ne felejtsd kitépni ezt a fejeze-
tet, mielőtt Marynek odaadod!)

1. fejezet

EGY ÚJ, KEDVENC HELY

Pálcikacica a nagyvárosban mindig előbb ébredt fel, mint a lakásban bárki más. Gúnárnál, a lakótársánál előbb ébredt fel. Tiffanynál, Gúnár feleségénél és Millinél, a kislányuknál is korábban kelt fel. És Editnél, a legjobb barátnőjénél is előbb ébredt.

Még mindig mindenki másnál előbb ébred fel.

De Pálcikacica már nem a nagyvárosban élt.

Ezen a szombat reggelen, miközben a családban mindenki más az igazak álmát aludta, Pálcikacica fölébredt. Halkan kiosont a hálószobából, át a nappalin, és ki, egyenesen a konyhába. A konyha egyik ajtaja a hátsó udvarra nyílt.

Pálcikacica szerette, nagyon szerette, **IMÁDTA** azt a konyhaajtót. Megmondom, miért.

Annak a konyhaajtónak az alján volt egy kis lengőajtó, amelyen át Pálcikacica és

Edit ki-be járhatott, amikor csak kedvük szottyant rá.

Az a konyhaajtó Pálcikacicának valami szuperfontosat jelentett.

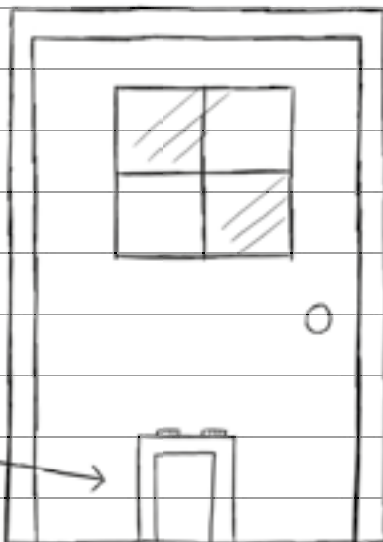
Tudjátok-e, mit jelentett?

Megmondom.

A szabadságot jelentette.

Azt a kis lengőajtót Edittel együtt a Szabadság Ajtajának nevezték.

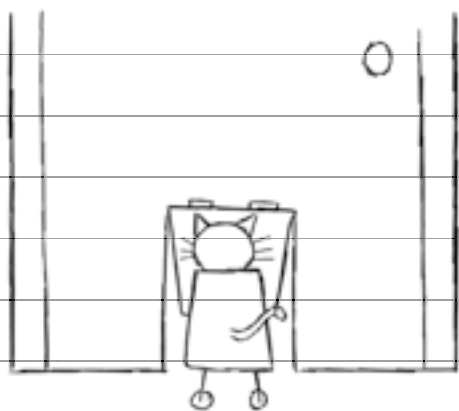
A
SZABADSÁG
AJTAJA

Pálcikacica átbújt a Szabadság Ajtaján, és a hátsó udvarban találta magát.

Nem egy magas bérház huszonharmadik emeletén egy ablakpárkányról akarta nézni a nagyváros ébredését.

Új környezetének ébredését az új, kedvenc helyéről kívánta megfigyelni.

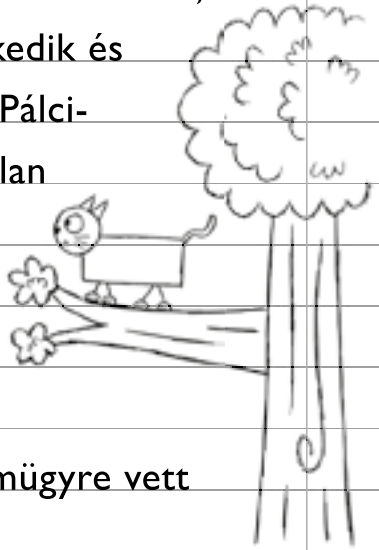
2. fejezet

A REGGEL — MEGZAVARVA

Pálcikacica egyre gyorsabban szaladt, amint átfutott a hátsó teraszon, és leugrott a puha, zöld, harmatos fűbe. Mire a hátsó udvar felénél járt, már teljes erővel rohant.

Felszökkent a levegőbe, belevájta a karrait egy nagy juharfa kérgébe, és fölfelé kapaszkodott a törzsén. Átjutott egy csomó alacsonyabb, vastagabb ágon. Már megtette a fölfelé vezető út kétharmadát, amikor elérte a kedvenc ágát. Meglátta azt a helyet, ahol két kisebb ág az ellenkező irányba hajolt szét, és ekkor Pálcikacica lassan hasra feküdt.

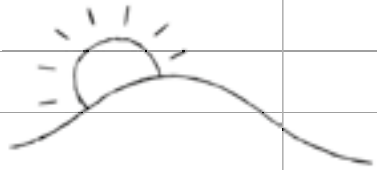
Kényelmesen elhelyezkedett. Érezte, hogy az ág lejjebb ereszkedik és himbálózik a súlya alatt. Pálcikacica teljesen mozdulatlan maradt, amíg az ág meg nem nyugodott.

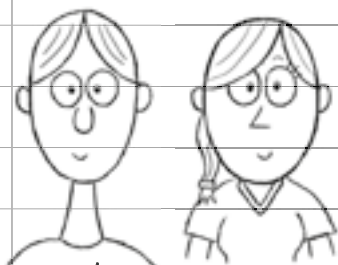
Amikor ez megtörtént, Pálcikacica alaposan szemügyre vett mindent, amit látott.

A nagyvárosban az épületek között csak foltokat látott az égből. Itt viszont az égbolt soha sem ért véget.

Pálcikacica figyelte, ahogyan fölkel a nap, és mindent fénnel áraszt el. Egy domboldalon a távolban volt egy park. Pálcikacica tudta, hogy Picasso parknak

hívják. Ez az a hely, ahol Gúnár és Tiffany a lakodalmát tartotta.

GÚNÁR

TIFFANY

Az esküvő után Gúnár, Tiffany, Edit és Pálcikacica visszament a nagyvárosba.

Milli körülbelül egy évvel később született. Azután körülbelül egy év múlva a lakásuk túl kicsinek bizonyult. Így Gúnár és Tiffany elhatározta, hogy Gúnár szülővárosába költöznek, és vesznek egy házat, amelynek nagy hátsó udvara van.

MILLI

A ház remek volt, és mindenkinek több hely jutott benne. De Pálcikacica a hátsó udvart szerette a legjobban.

Lassan és alaposan, balról jobbra szemügre vette a környéket. Láta a füvet a hátsó udvari kerítésükön túl. Láta a kis erdősávot, amely a fűvön túl húzódott. Számos házat és egy iskolaépületet is látott. Hallotta, amint csiripelnek a madarak, csattognak a mókusok, és ugatnak a kutyák.

Pálcikacica már éppen azon volt, hogy visszafelé, jobbról balra vizsgálja végig a környéket.

De erre nem került sor.

Egyszerre még egy hang hallatszott.
Olyan, amelyet jól ismert.

– Pálcikacica!

Edit kiáltott.

3. Fejezet

A BOZONTOS FAROK NEM JÓ

– Pálcikacica! – kiabált Edit újra.

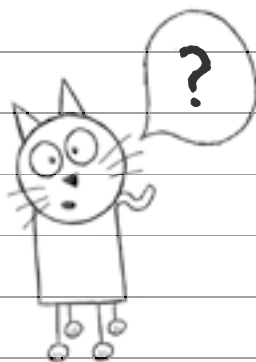
– Jövök! – kiáltott vissza Pálcikacica.

Sietve leereszkedett a fatörzsön, átro-
hant a zöld fűvön és a hátsó teraszon.

Megállt Edit előtt, aki már kilépett a Sza-
badság Ajtaján.

– Valami baj van? – kér-
dezte Pálcikacica.

– Megmondom, mi a baj
– felelte gyorsan Edit.

– Először is szombat van. Ami azt jelenti, hogy későn lesz reggeli.

– De a szombati reggeli mindig nagyon finom. Tiffany és Gúnár a hétvégén együtt szokták készíteni. Akkor több idejük van. Nem rohannak dolgozni. Nem sietnek, hogy Millit óvodába vigyék.

– Ez mind rendben van, és nagyon jó – felelte Edit. – De később lesz, Pálcikacica. *Később.* Én *most* vagyok éhes. Nincs annál rosszabb, mint úgy felébredni, hogy nem érezzük reggel a sustergő szalonna vagy a kolbász illatát.

Pálcikacica bólintott, bár nem igazán értett egyet.

– És van itt még valami – folytatta Edit.

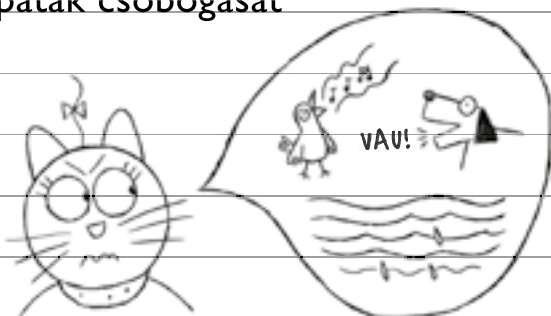
– Hogy tud itt bárki is aludni egyáltalán?

Úgy értem, te jó ég, hallod ezt a lármát?

– Mire gondolsz? – kérdezte Pálcikacica, aki az új, vidéki otthonukat éjjel egészen csöndesnek és nyugalmasnak találta. Milli sem sírt már éjszakánként.

– Ez az egész természet, erre gondolok – dúlt-fúlt Edit. – A szüntelen madár csiripelés, ez az egyik. Ami soha, de soha nem marad abba! A susogó levelek a fákon. A zümmögő rovarok. Az ugató kutyák a távolban. Esküszöm. Azt hiszem, nemrég még egy patak csobogását is hallottam.

Mindez az örületbe kerget!

Pálcikacica ezt a felfogást nehezen értette. – De hát a nagyváros sokkal lármásabb volt.

– Nem a lárma *mennyiségéről* vagy *erősségéről* van szó – magyarázta Edit. – Hanem a lárma *fajtájáról*.

– Igen?

– A leghatározottabban – folytatta Edit.

– Sokkal inkább az autók dudálását, a vonatok zakatolását és a szirénákat választanám, mint egy csapat csiripelő madarat és egy csobogó patakot.

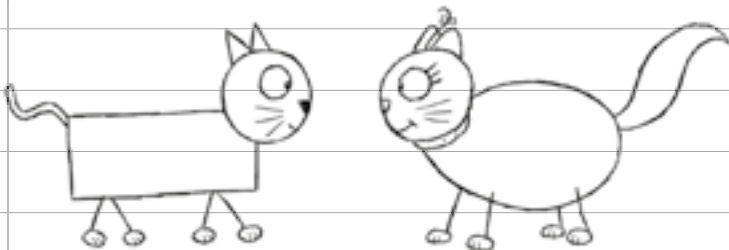
– Értem.

– Pálcikacica, úgy értem, hogy az elmúlt éjszaka csak tizenhárom órát aludtam. Akkora volt itt a zűrzavar és a lárma.

– Értem – szólt újra Pálcikacica. – Tizenhárom óra alvás nem elég neked?

– A legkevésbé sem.

Pálcikacica elvigyorodott. Egyedül Edit, a legjobb barátnője gondolja úgy, hogy tizenhárom óra alvás nem elég.

– Min mosolyog, kedves uram? – kérdezte Edit, és hangjában kíváncsiság és gyanú keveredett.

– Semmin. Egyáltalán semmin – mondta Pálcikacica, és témát váltott. – Lenne kedved fölmászni velem a juharfára?

– Persze – válaszolta Edit. – Talán akad egy mókus valahol odafönt. Nincs annál jobb, mint egy kis mókus ijesztgetésével kezdeni a napot – különösen, mivel a reggeli úgyszincs kész.

– Elfelejtettem, mennyire utálsz a mókusokat – jegyezte meg Pálcikacica, amint a hátsó teraszon lépkedtek végig.

– Ó, én *megvetem* a mókusokat – erősítette meg a véleményét Edit. Harag és utálkozás villant át az arcán. – Ugye, tudod, miért?

– Nem. Miért?

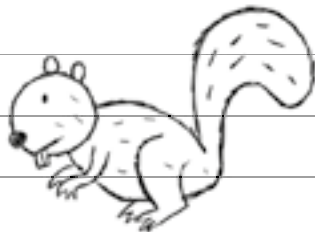
– A farkuk miatt, hát ezért – közölte Edit, amint leléptek a deszkapadlóról, bele a fűbe. – Azt hiszik, hogy a farkuk

ooolyaaan különleges. Fúj! Szépen tud rángatózni, elismerem. De szerintem ez az egyetlen dolog, amit elfogadok. A farkukkal kapcsolatban minden más rossz.

– Például mi?

– Egyrészt mind ugyanolyan színű és alakú. Úgy értem, nincs bennük semmi változatosság, érted, tudod, mire gondolok? És a mókusok farka valahogy túl bozontos. Egy fark vaskos és pazar kell, hogy legyen, mint az enyém. A mókusok farkában több a levegő, mint a bunda. Képzeld el, képzeld csak el! Egy fark, amelyben több a levegő, mint a bunda. Tiszta becsapás! Bizarr! Istenkáromlás!

– Egy fark ne legyen túl bozontos?

– Egyáltalán ne – mondta Edit, miközben gyorsan meglendítette saját vaskos farkát. – Minél vaskosabb, annál jobb.

Elérték a fatörzs alját, és éppen el akartak kezdeni fölfelé mászni.

De erre nem került sor.

Egy hangot hallottak a házból. És Editet már egyáltalán nem érdekelték a környékbeli, alacsonyabb rendű, bozontos farkú mókusok.

Amikor meghallotta a hangot a házból, azonnal megfordult, és a fűvön át visszaroht.

